

[Rohrsted.]

i landet. I 1950'erne og 1960'erne, hvor Danmark skulle omskibes fra et landbrugsland til et moderne industrisamfund, fandt der også en kraftig gældsstiftelse sted i udlandet.

Specielt vedrørende de danske kreditgarantier kan man fremføre, at Danmark gennem årene 1965-70 — det fremgår af OECDs statistikker — gennemsnitlig havde en vækst i disse kreditgarantier til udviklingslandene på 21 pct. Det placerer Danmark i den øvre del af OECD-landene med hensyn til vækst i kreditgarantier, men stadig væk ligger Australien højest med 80 pct. i vækst og Japan med 35 pct. I totale tal ligger Storbritannien og Japan højest, mens den danske del er relativt beskedent.

Endelig vil jeg gerne sige, at OECD har jo flere gange drøftet, hvad man kunne gøre for at løse problemerne omkring den stigende gældsstiftelse i kombination med det, vi her behandler, og OECD er i sin beretning for 1972 fremkommet med 2 henstillinger. Dels at det pågældende udviklingslands myndigheder godkender eller i det mindste registrerer, hvilken form for kreditgaranti der er tale om, dels at man særlig fra giverlandenes side prøver at prioritere kreditgarantier, der har en udviklingsværdi. Det er min opfattelse, at begge disse henstillinger for så vidt er fulgt for Danmarks vedkommende, fordi der indhentes en udtalelse fra udviklingslandenes myndigheder om, hvorvidt det pågældende projekt er et led i landets udviklingsplan, og endelig indhentes der også en udtalelse fra styrelsen for internationalt udviklingssamarbejde om, hvorvidt landet kan betragtes som et udviklingsland. Derfor kan det i hvert fald ikke fremføres, at vi ikke fra dansk side har gjort, hvad vi kunne for at lukke af for et misbrug, og vi har også inddraget udviklingslandenes egne myndigheder i disse ordninger, sådan at det helt og fuldt er op til dem selv at afgøre, om de vil anvende denne ordning som en drivfjeder for udvikling af deres nation.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale lovforslaget. Jeg vil dog lige sige vedrørende opkrævningen af præmie, at jeg forstår det sådan, at man ikke øjeblikkelig indfører en opkrævning af præmie, men at det afhænger af de forhandlinger, som foregår mellem EF-landene. Jeg vil da gerne for mit vedkom-

mende udtrykke håb om, at det viser sig unødvendigt med en sådan præmie, men naturligvis bør vi følge de aftaler, som eventuelt træffes mellem EF-landene.

Arne Christiansen: Det behov, der nødvendiggør denne udvidelse af garantirammen, er efter venstres opfattelse udtryk for en sund og fornuftig udvikling på et ikke ubetydeligt område i vor u-landspolitik, og vi kan derfor tilslutte os lovforslaget.

Jeg kan ikke lade være med at minde om, at vi netop har hørt fra Sverige, at den svenske u-landsorganisation, SIDA, nu går stærkt ind for disse synspunkter også og har fremhævet det fornuftige i en sådan udvikling. Denne linje har Danmark altså fulgt i mere end 10 år, og jeg vil gerne spørge ministeren, om man i disse 10 år har sat penge til, om der har været tab af nævneværdig betydning.

Må jeg om det andet punkt, ændringen af § 7, sige, at det kan vi også tilslutte os, og jeg har noteret mig, at ministeren siger, man kun vil anvende denne præmieordning, hvis det bliver aktuelt. Det er altså ikke noget, der umiddelbart forestår.

Stinus: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til lovforslaget om at udvide beløbsrammen, inden for hvilken der kan udstedes garantier mod tab på private kreditter ydet til udviklingslandene, fra de nuværende 1.000 mill. kr. til 1.500 mill. kr. Udenrigsministerens oplysning om, at kreditrammen er fuldt udnyttet, begrundet denne tilslutning.

I diskussionen forud for vedtagelsen af den nugældende lov om internationalt udviklingssamarbejde indgik også argumentationen for en ophævelse af garantiordningen for private kreditter til udviklingslandene. Argumentationen gik bl. a. på, at kreditordningen alene skulle være motiveret ud fra ønsket om at støtte den danske eksportindustri i konkurrence med eksportører i andre industrilande, og at industrilandenes kredittilbud er en fristelse, som lokker udviklingslandene til at foretage ufornuftige indkøb og derved bidrager til at forværre den gældsbyrde, som er et nærmest katastrofalt problem for mange af udviklingslandene. For det radikale venstre er det afgørende, at udviklingslandene selv ønsker disse